

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Kuchynky a soudců JUDr. Václava Roučky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobce: N.D.T., zastoupeného Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, se sídlem Praha 1, Opletalova 25, proti žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, se sídlem Praha 4, nám. Hrdinů 1634/3, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 12. 2. 2014, čj. MV-121749-3/SO/sen-2012,**

t a k t o :

I. Rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 12. 2. 2014, čj. MV-121749-3/SO/sen-2012, se zrušuje a věc se vrací k dalšímu řízení žalované .

II. Žalovaná je povinna nahradit žalobci náklady řízení ve výši 16.342,- Kč k rukám zástupce žalobce Mgr. Petra Václavka, advokáta, do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku .

O d ů v o d n ě n í

[I] Předmět řízení

Žalobou došlou Krajskému soudu v Plzni dne 12. 3. 2014 se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 12. 2. 2014, čj. MV-121749-3/SO/sen-2012 (dále též jen „*napadené rozhodnutí*“), a vrácení věci k novému projednání. Napadeným rozhodnutím Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců zamítla odvolání žalobce a potvrdila

rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále též jen „*prvoinstanční správní orgán*“ nebo „*Ministerstvo vnitra*“), ze dne 13. 9. 2012, čj. OAM-38558-12/DP-2012 (dále též jen „*prvoinstanční rozhodnutí*“), jímž nebyla žalobci prodloužena platnost povolení k dlouhodobému pobytu z důvodu, že nesplňuje podmínku trestní zachovalosti.

Pobyt cizinců na území České republiky je upraven zákonem č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „*zákon o pobytu cizinců*“).

Správní řízení bylo upraveno zákonem č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „*správní řád*“).

[III] Žaloba

Žalobce byl přesvědčen, že žalovaný správní orgán porušil zásadním způsobem povinnosti odvolacího orgánu, jeho rozhodnutí odporuje požadavkům obsaženým v § 68 odst. 3 správního řádu definujícím požadavky na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů a zároveň je v rozporu s požadavky na činnost odvolacího orgánu, zejména tedy s § 89 odst. 2 správního řádu. Žalovaná rovněž opomenula zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, jak vyžaduje § 3 správního řádu. Nelze pak také přehlížet, že napadené rozhodnutí, stejně jako rozhodnutí prvoinstanční, je v rozporu s § 174a zákona o pobytu cizinců a při vydání těchto rozhodnutí byla správními orgány zásadním způsobem porušena ustanovení definující podmínky pro výkon jejich činnosti, zejména tedy § 2 odst. 3, 4 správního řádu.

Žalobce byl primárně toho názoru, že odvolací správní orgán nesplnil své povinnosti orgánu odvolacího, když nedostatečně přezkoumal napadené rozhodnutí a nezjistil zásadní pochybení, jichž se dopustil prvoinstanční orgán. Žalobce byl přesvědčen, že spisový materiál neposkytuje dostatečnou oporu pro výrokovou část prvoinstančního rozhodnutí. Pobyt účastníka řízení nebyl prodloužen s ohledem na fakt, že tento nesplňuje podmínku trestní zachovalosti, což je spatřováno ve skutečnosti, že byl trestním příkazem Okresního soudu Cheb ze dne 19. 4. 2011 ve věci sp. zn. 7 T 146/2010 pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu k trestu odnětí svobody podmíněně na 5 měsíců (se zkušební dobou do 19. 4. 2013) a k propadnutí věci nebo jiné majetkové hodnoty. Žalobce připomněl, že správní orgány v řízení rozhodují na základě skutkového a právního stavu k době vydání rozhodnutí. Žalovaný správní orgán přitom vydal rozhodnutí dne 12. 2. 2014. Dle § 174 odst. 1 zákona platí, že za trestně zachovalého se pro účely tohoto zákona považuje cizinec, který nemá ve výpisu z evidence Rejstříku trestů záznam, že byl pravomocně odsouzen za spáchání trestného činu. Žalovaná ve svém rozhodnutí vychází ze skutečnosti, že si vyžádala výpis evidence Rejstříku trestů České republiky, který jí potvrdil žalobcův záznam o odsouzení za spáchání trestného činu. Avšak je vhodné připomenout, že žalobce byl účasten na amnestii prezidenta republiky ze dne 1. 1. 2013, která se vztahuje na podmíněný trest odnětí svobody, platí proto ve vztahu k tomuto trestu, že na žalobce je třeba hledět tak, jako by nebyl odsouzen a tedy jako na netrestaného, přičemž údaj o odsouzení nemá být ve výpise

z rejstříku trestů uváděn. Žalobce tedy nemohl mít v době vydání napadeného rozhodnutí v souladu s účastí na amnestii prezidenta republiky záznam v rejstříku trestů. Faktický stav věci tedy dle názoru žalobce převyšuje význam výpisu z rejstříku trestů, který evidentně neodpovídá skutečnému stavu. V daném ohledu je v souladu se zásadami činnosti správních orgánů nutno vykládat zjištěné okolnosti ve prospěch účastníka řízení a správní orgán měl konstatovat, že faktická situace je taková, že účastník řízení nemá záznam v rejstříku trestů. To samé, s drobnou obměnou, platí v podstatě ve vztahu k trestu propadnutí věci. Dle § 105 odst. 1 písm. e), jak rovněž uvádí správně i žalovaná ve svém rozhodnutí, platí, že soud zahradí odsouzení, vedl-li odsouzený po výkonu nebo prominutí trestu anebo po promlčení jeho výkonu řádný život nepřetržitě po dobu nejméně jednoho roku, jde-li o odsouzení k trestu domácího vězení, k trestu propadnutí majetku, k trestu propadnutí věci nebo jiné majetkové hodnoty, k trestu zákazu pobytu, k trestu zákazu vstupu na sportovní, kulturní a jiné společenské akce nebo k peněžitému trestu za úmyslný trestný čin. Žalovaný však z tohoto ustanovení nepochopitelně vyvozuje zcela jiné závěry, než ke kterým lze při aplikaci na řešený případ dojít. Daný rozsudek nabyl právní moci 19. 4. 2013, přičemž trest propadnutí věci byl vykonán okamžitě. Doba jednoho roku nutná k zahrazení odsouzení tedy začala plynout již dne 19. 4. 2011 a uplynula dne 19. 4. 2012. Je tedy poněkud s podivem, pokud správní orgán konstatuje, že k době vydání rozhodnutí, tedy ke dni 12. 2. 2014, podmínka řádného života po dobu jednoho roku od výkonu trestu nebyla splněna, když uplynula téměř před dvěma lety. Je tedy zjevné, že i v případě trestu propadnutí věci je nutno na žalobce pohlížet, jako by nebyl odsouzen. Žalobce konstatoval, že skutečný stav neodpovídá stavu zapsanému v rejstříku, nicméně tyto okolnosti je nezbytné neklást k tíži účastníka řízení. Žalobce se evidentně osvědčil co do trestu propadnutí věci a osvědčil by se rovněž i v případě trestu odnětí svobody, ačkoliv to nebylo nutné, neboť byl již ke dni 1. 1. 2013 účasten amnestie prezidenta republiky. Je proto třeba na něj nahlížet tak, jako by nebyl odsouzen. Podmínka, která byla důvodem neprodloužení povolení k pobytu účastníka řízení, tedy evidentně v době vydání napadeného řízení již neexistovala a správní orgán vydal napadené rozhodnutí v rozporu se zákonem.

Žalobce dále uvedl, že dle § 56 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců platí, že vízum je možné neudělit/pobyt neprodloužit pouze v případě, že důsledky neudělení dlouhodobého víza budou přiměřené důvodu pro neudělení dlouhodobého víza. Dle § 174a zákona pak platí, že při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Ačkoliv žalobce samozřejmě nechce snižovat závažnost svého pochybení a význam trestní represe, je příhodné zmínit fakt, že v jeho případě, ačkoliv byl odsouzen za přechovávání psychotropní látky v množství větším než malém, je podstatná skutečnost, že danou látku uchovával pro vlastní potřebu, společenská nebezpečnost jeho jednání tedy nebyla vysoká, čemuž odpovídal rovněž uložený trest v době pětiměsíční podmínky. Pro žalobce bylo s ním vedené trestní řízení velkým ponaučením a do budoucna je připraven vést řádný život, na což dohlédne jeho otec (žalobce přiložil prohlášení svého otce, kterým potvrzoval uvedené). Je tedy zřejmé, že porušení právních předpisů ze strany žalobce bylo v podstatě spáchané z nerozvážnosti a nijak zásadně neohrožovalo zájmy společnosti.

Naproti tomu důsledky neprodloužení pobytu budou pro žalobce zcela fatální. Ztratí možnost obživy, bude odloučen od své rodiny a bude muset opustit zemi, s níž spojil svou budoucnost. Důsledek neprodloužení povolení k pobytu je tedy zcela nepřiměřený ve vztahu k důvodu pro jeho neudělení, který je v podstatě marginálního charakteru. Správní orgán prvního stupně se přiměřeností zabýval velmi okrajově, avšak reálně nezhodnotil skutečnou situaci žalobce a jeho vazby vytvořené na území České republiky a přiměřenost napadeného rozhodnutí ve vztahu k rodinnému a především pak soukromému životu žalobce. V souladu se zákonem je správní orgán povinen vážít otázku, zda nebude nepřiměřeným způsobem zasaženo do soukromého a rodinného života cizince, přičemž, dle žalobcova názoru, správní orgán prvního stupně tuto otázku v podstatě přešel konstatováním situace bez dalšího porovnání se způsobeným pochybením, jeho významem a důsledky pro žalobcův soukromý život.

Žalovaná se pak tímto zcela zásadním faktorem zabývala ještě méně, když v podstatě pouze potvrdila závěry prvoinstančního orgánu a nijak blíže se možnou nepřiměřeností rozhodnutí nezabývala. Žalobce v této souvislosti uvedl, že naprosto zásadní skutečností, na základě které lze relevantně přiměřenost hodnotit, je především společenská škodlivost vytýkaného jednání, kterou správní orgány zcela pominuly, když se vůbec nezabývaly povahou nezákonného jednání, okolnostmi za kterých se tohoto jednání žalobce dopustil, ani nebezpečností tohoto jednání či časovým odstupem od jeho spáchání. Nutnost zkoumání těchto skutečností přitom zákon výsledně uvádí při posuzování přiměřenosti rozhodnutí.

Žalovaný správní orgán pak uvedenou nezákonnost nenapravil, když potvrdil postup prvoinstančního orgánu. Žalobce byl navíc toho názoru, že postup, který zvolila žalovaná, avšak totéž lze v podstatě uvést i o postupu orgánu podřízeného, je v rozporu s požadavky kladenými správním řádem na odůvodnění správních rozhodnutí obsaženými v § 68 odst. 3 správního řádu. Žalobce v tomto ohledu odkázal např. na rozhodnutí Vrchního soudu v Praze ve věci sp. zn. 5 A 48/2001. Správní orgány zcela rezignovaly na své povinnosti, zejména pokud jde o odůvodnění přiměřenosti rozhodnutí ve vztahu k otázce zásahu do soukromého a rodinného života žalobce v porovnání se závažností důvodu, pro který nebylo pobytové oprávnění žalobce prodlouženo.

Žalobce shrnul, že správní řízení o jeho žádosti bylo zatíženo nezákonností v postupu orgánů obou instancí, které účastníku řízení neposkytly plnou možnost hájit svá práva a oprávněné zájmy. Předně je z napadených rozhodnutí zřejmé, že správní orgány posoudily zcela v rozporu se zákonem aktuální stav věci, když v době vydání rozhodnutí žalovaného správního orgánu již neexistoval důvod, pro který nebylo povolení k pobytu žalobce prodlouženo. Rovněž tak je nutno zdůraznit nedostatečnou přesvědčivost jimi vydaných rozhodnutí, která postrádají řádné odůvodnění a vzbuzují pochyby o řádně zjištěném stavu věci. Pochybení správních orgánů jsou dle názoru žalobce takové intenzity, že odůvodňují zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci k dalšímu řízení.

[III] Vyjádření žalované k žalobě

Žalovaný správní orgán se k věci vyjádřil v podání ze dne 4. 7. 2014, v němž se vyslovil pro zamítnutí žaloby pro její nedůvodnost. Argumentačně vycházel z odůvodnění prvoinstančního i napadeného rozhodnutí, na která odkázal.

[IV] Posouzení věci krajským soudem

Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „*soudní řád správní*“ nebo „*s. ř. s.*“).

Podle § 75 odst. 1 soudního řádu správního soud při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Podle § 75 odst. 2 soudního řádu správního věty první soud přezkoumá napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů.

Soud po provedeném jednání dospěl k závěru, že **žaloba je důvodná**. O jednotlivých žalobních bodech uvážil následovně.

Podle § 174 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců se za trestně zachovalého pro účely tohoto zákona považuje cizinec, který nemá ve výpisu z evidence Rejstříku trestů záznam, že byl pravomocně odsouzen za spáchání trestného činu.

Podle § 56 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců, dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže nesplňuje podmínku trestní zachovalosti (§ 174), za podmínky, že důsledky neudělení dlouhodobého víza budou přiměřené důvodu pro neudělení dlouhodobého víza. Při posuzování přiměřenosti ministerstvo přihlíží zejména k dopadům tohoto neudělení do soukromého a rodinného života cizince.

Podkladem pro posouzení trestní zachovalosti je tedy výpis z evidence Rejstříku trestů. Prvoinstanční správní orgán při svém rozhodování vycházel z takového výpisu (ze dne 26. 7. 2012) a zjistil, že žalobce měl k tomuto datu záznam o pravomocném odsouzení za spáchání trestného činu podle § 284 odst. 2 trestního zákoníku (úmyslný trestný čin přechovávání omamné a psychotropní látky a jedu), za což byl Okresním soudem v Chebu v roce 2011 pravomocně odsouzen k podmíněnému trestu odnětí svobody na 5 měsíců se zkušební dobou do 19. 4. 2013 a dále k trestu propadnutí věci nebo jiné majetkové hodnoty. Tuto skutečnost také Ministerstvo vnitra uvedlo v odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí.

Žalobce v žalobě namítal, že v době rozhodování žalované (12. 2. 2004) již byla situace jiná. Jednak se na žalobce vztahovala amnestie prezidenta republiky (co do uloženého podmíněného trestu odnětí svobody), jednak předmětný trestní rozsudek nabyt právní moci dne 19. 4. 2011 (byť žalobce chybně uvádí datum 19. 4. 2013), trest propadnutí věci byl vykonán okamžitě a doba jednoho roku nutná k zahrazení trestu propadnutí věci uplynula dne 19. 4. 2012.

Komise v napadeném rozhodnutí mj. uvedla (str. 3 a 4): „(...) Komise si v rámci odvolacího řízení vyžádala dne 24. 1. 2014 výpis z evidence Rejstříku trestů České republiky, který potvrdil záznam o odsouzení za spáchání trestného činu podle § 284 odst. 2 trestního

zákoníku včetně podmíněného trestu odnětí svobody podmíněně s výměrou 5 měsíců a zkušební dobou do 19. 4. 2013 a k propadnutí věci nebo jiné majetkové hodnoty, přičemž účastník řízení je účasten amnestie prezidenta republiky ze dne 1. 1. 2013. (...) Komise předně konstatuje, že amnestie prezidenta republiky ze dne 1. 1. 2013 se týká toliko podmíněně odloženého trestu odnětí svobody a nikoliv trestu propadnutí věci. Vzhledem k tomu, že podle § 105 odst. 1 písm. e) zákona č. 40/2009 Sb. dojde v případě odsouzení k trestu propadnutí věci k zahlázení odsouzení, tj. k tomu, že se na odsouzeného hledí, jako by nebyl odsouzen, tehdy, vedl-li odsouzený po výkonu trestu řádný život nepřetržitě po dobu nejméně jednoho roku, přičemž tato podmínka není v době vydání rozhodnutí splněna, je třeba na účastníka řízení stále hledět jako na pravomocně odsouzeného. Vzhledem k tomu, že účastník řízení má stále záznam o pravomocném odsouzení za spáchání trestného činu, Komise konstatuje, že účastník řízení tak ve smyslu § 174 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb. nesplňuje podmínku trestní zachovalosti, což je důvodem pro neprodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu podle § 56 odst. 2 písm. a) v návaznosti na § 37 odst. 2 písm. b), § 35 odst. 3 a § 44a odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb. (...) Komise shledala, že účastník řízení v průběhu celého odvolacího řízení nedoložil žádný doklad o zahlázení odsouzení.“.

Správní orgány ani soud nemají stran posouzení trestní zachovalosti cizince jinou možnost, než vycházet z výpisu z evidence Rejstříku trestů a zjistit, zda se v něm příslušný záznam nachází, nebo nikoliv. V dané věci tak učinily správní orgány obou stupňů. Přesněji řečeno, v rozhodnutích to tvrdí jak prvoinstanční, tak odvolací správní orgán, přičemž v obou případech byly vyžádané výpisy oporou pro závěr o žalobcově trestní nezachovalosti. Zatímco však výpis z evidence rejstříku trestů ze dne 26. 7. 2012, z něhož vycházelo Ministerstvo vnitra, součástí správního spisu je, výpis, který si Komise vyžádala dne 24. 1. 2014 a na základě kterého dospěla k závěru o žalobcově trvalé trestní nezachovalosti, ve spisu založen není a není ani zaznamenán ve spisovém přehledu. Tedy, součástí správního spisu není stěžejní podklad pro základní rozhodovací argumentaci žalovaného správního orgánu. Ten sice správně vycházel z toho, že relevantní, ve vztahu k trestní zachovalosti, jsou údaje na výpisu z evidence Rejstříku trestů zjištěné v době rozhodování odvolací instance, a dle svého tvrzení si aktuální výpis i vyžádal. Avšak žádná taková listina ve spisu není. Soud proto nemá jakoukoliv možnost prověřit, z čeho žalovaná vycházela a na základě jakých údajů dospěla k závěru o žalobcově trestní nezachovalosti. Takový zásadní nedostatek v činnosti správního orgánu týkající se úplnosti zjištění skutkového stavu nelze napravovat dodatečnou aktivitou soudu v soudním řízení správním. Soud nemůže zpětně žádat o žalobcův výpis z evidence rejstříku trestů z roku 2014, úplné zjištění skutkového stavu a založení všech pro věc významných listin do správního spisu je věcí správních orgánů. V souzené věci však není k dispozici stěžejní podklad pro rozhodovací argumentaci, čímž došlo ze strany žalované k zásadnímu pochybení majícímu vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.

Další žalobní námitka se týkala nedostatečného posouzení přiměřenosti dopadů tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince (žalobce).

Jak vyplývá z výše uvedených zákonných ustanovení, formální kritérium trestní zachovalosti může být korigováno pravidlem zkoumání přiměřenosti, což je v tomto případě postupu podle § 56 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců povinnou záležitostí.

Judikatura krajských správních soudů i Nejvyššího správního soudu je v případě posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí vydaných podle zákona o pobytu cizinců velmi bohatá. Za všechny považuje krajský soud významné zmínit rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 4. 2015, čj. 9 Azs 137/2014 – 47 (k dispozici na www.nssoud.cz). V něm dospěl kasační soud mj. k těmto závěrům: „(...) *Přiměřeností zásahu do soukromého nebo rodinného života se Nejvyšší správní soud ve své judikatuře již opakovaně zabýval (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 4. 2012, č. j. 7 As 6/2012 - 29; rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 12. 2011, č. j. 8 As 32/2011 - 60, zejména bod 23; rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 4. 2008, č. j. 2 As 19/2008 - 75). V této oblasti existuje i bohatá judikatura Evropského soudu pro lidská práva, která stanoví řadu kritérií pro posuzování souladu zásahů do soukromého a rodinného života ve smyslu čl. 8 Evropské úmluvy o lidských právech v cizineckých věcech (z novější judikatury Evropského soudu pro lidská práva srovnej např. Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku, rozsudek, 31. 1. 2006, č. 50435/99, § 39; Nunez proti Norsku, rozsudek, 28. 6. 2011, č. 55597/09, § 70; Konstantinov proti Nizozemsku, rozsudek, 26. 4. 2007, č. 16351/03, § 52; či Üner proti Nizozemsku, rozsudek velkého senátu, 18. 10. 2006, č. 46410/99, body 57-58; blíže viz Kmec, J., Kosař, D., Kratochvíl, J. Bobek, M. Evropská úmluva o lidských právech. Komentář. 1. Vydání. Praha: C. H. Beck, 2012, str. 958-959). Podle výše uvedené judikatury Nejvyššího správního soudu a Evropského soudu pro lidská práva musí být v cizineckých věcech brány v potaz zejména následující faktory: (1) povaha a závažnost dotčeného veřejného zájmu (např. závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizince); (2) délka pobytu cizince v hostitelském státě; (3) doba, jež uplynula od porušení veřejného pořádku či spáchání trestného činu a chování cizince v průběhu této doby; (4) stěžovatelova rodinná situace (např. doba trvání manželství a jiné faktory vyjadřující efektivnost rodinného života páru); (5) počet nezletilých dětí a jejich věk; (6) rozsah, v jakém by byl soukromý a/nebo rodinný život cizince narušen (tj. vliv na ekonomický, osobní a rodinný život jednotlivce, včetně vlivu na ostatní rodinné příslušníky, kteří by jinak měli právo zůstat v hostitelském členském státě na základě samostatného pobytového oprávnění); (7) rozsah a intenzita vazeb na hostitelský stát (příbuzní, návštěvy, jazykové znalosti apod.); (8) imigrační historie dotčených osob (např. porušení imigračních pravidel v minulosti); a (9) věk a zdravotní stav dotčeného cizince [srov. zejména Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku, rozsudek, 31. 1. 2006, č. 50435/99, § 39; a Üner proti Nizozemsku, rozsudek velkého senátu, 18. 10. 2006, č. 46410/99, body 57-58]. **Tato kritéria byla vytvořena primárně v souvislosti s přezkumem vyhoštění cizinců, nicméně Nejvyšší správní soud již ve své dřívější judikatuře – například v rozsudku ve věci sp. zn. 8 As 68/2012, uvedl, že „je považuje – po patřičné úpravě – za aplikovatelná i na rozhodnutí o zrušení povolení k pobytu. I samotné zrušení povolení k pobytu může svými důsledky (např. existenčním ohrožením cizince a jeho rodiny) za určitých okolností samo o sobě představovat natolik intenzivní zásah do soukromého a rodinného života cizince, že půjde o nepřiměřený zásah ve smyslu § 87l odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců in fine vykládaného souladně s judikaturou Evropského soudu pro lidská práva k čl. 8 Evropské úmluvy o lidských právech.“ Totéž lze vztáhnout i k § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců.“***

V rozsudku ze dne 6. 8. 2013, čj. 8 As 68/2012 – 39, pak Nejvyšší správní soud mj. konstatoval, že **„přezkum rozhodnutí o zrušení povolení k pobytu (či rozhodnutí**

o správním vyhoštění) je z povahy věci intenzivnější než přezkum rozhodnutí o neudělení povolení k pobytu (či rozhodnutí o neudělení vstupu na území), neboť v prvním případě jde o daleko závažnější zásah do práv jednotlivce (k tomu srov. blíže rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2011, čj. 7 As 112/2011-65; či nálezn Ústavního soudu ze dne 24. 4. 2012, sp. zn. Pl. ÚS 23/11)“.

Ministerstvo vnitra stran přiměřenosti zásahu rozhodnutí do žalobcova soukromého života uvedlo toto (str. 2): „(...) Dle ustanovení § 56 odst. 2 zák. č. 326/1999 Sb. ministerstvo povolení k pobytu cizinci neudělí, popřípadě neprodlouží, za podmínky, že, důsledky rozhodnutí budou přiměřené důvodu tohoto rozhodnutí. Při posuzování přiměřenosti ministerstvo přihlíží zejména k dopadům tohoto neudělení do soukromého a rodinného života cizince. Žadatel do své žádosti uvedl, že je svobodný a bezdětný, že na území České republiky žije na stejné adrese jeho otec pan N.V.T., (...) na jiné adrese v České republice žije sourozenec N.D.T., (...) matka žije ve Vietnamu. Do žádosti však bylo doloženo prohlášení otce žadatele ze dne 29.06.2012 o tom, že na uvedené adrese žije ve společné domácnosti se svou přítelkyní, na které je finančně závislý, a jejich nezletilým dítětem. Z informačního systému cizinců nevyplývá, že by žadatel na území České republiky měl jiné rodinné příslušníky, žádné takové vazby neuvedl ani během řízení. Žadatel na území České republiky pobývá od března 2008, nejedná se tedy o dobu, která by s sebou nesla zpřetrhání vazeb se zemí původu, k níž má rovněž rodinné vazby. Důvodem zamítnutí žádosti je skutečnost, že žadatel byl na území České republiky uznán vinným za spáchání úmyslného trestného činu. Vzhledem k uvedenému má správní orgán za to, že toto rozhodnutí je přiměřené důvodu a zároveň nebude nepřiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života žadatele. Vzhledem k výše uvedenému je správní orgán toho názoru, že vydané rozhodnutí je v souladu se zněním zák. č. 326/1999 Sb. a s čl. 8 odst. 2 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a současně je v zájmu ochrany zdraví a morálky a je přiměřené sledovanému cíli.“.

Žalovaná pak k témuž vyjevila následující (str. 4 napadeného rozhodnutí): „(...) Komise má za to, že správní orgán I. stupně se v odůvodnění napadeného rozhodnutí zcela objektivně vypořádal s hlavními skutečnostmi uvedenými v § 174a zákona č. 326/1999 Sb., jejichž výčet je demonstrativní.“.

Soud je toho názoru, že správní orgány se otázkou přiměřenosti zásahu rozhodnutí nevyrovnaly.

Ministerstvo vnitra v rozhodnutí konstatovalo, že žalobce, pobývající v České republice od roku 2008, má na našem území otce a bratra, což prý ovšem neznamená, že by rozhodnutí mohlo znamenat nepřiměřený zásah do žalobcova soukromého a rodinného života. Tedy, k závěru o tom, že rozhodnutí nepřiměřeně nezasahuje do žalobcova rodinného života, správní orgán dospěl na základě zjištěných žalobcových rodinných a osobních vazeb na otce a bratra žijících v ČR. Větší protimluv si sotva lze představit. A opodstatněnost závěru prvoinstančního správního orgánu rozhodně nemohou zvrátit ani další „důvody“, totiž že žalobcův otec žije ve společné domácnosti se stávající přítelkyní a nezletilým dítětem, resp. že žalobcův bratr žije na jiné adrese, než žalobce. V reálném životě je totiž běžné, že dospělá děti (žalobci bylo v době rozhodování Ministerstva vnitra 25 let) nežijí společně s rodiči či sourozenci, avšak dovozovat z toho oslabení vzájemných rodinných vazeb by bylo velmi

odvážným tvrzením. Informace o tom, že žalobcova matka žije ve Vietnamu, by snad mohla mít význam např. tehdy, pokud by správní orgán měl k dispozici cokoliv, co by prokazovalo žalobcovu pevnou citovou vazbu na matku, a proti tomu by zde např. stál hodnověrný důkaz o tom, že žalobcův vztah k otci a bratrovi ani zdaleka nedosahuje takové intenzity. To je ale pouhá hypotéza. Nic takového totiž prokázáno nebylo.

Žalovaná pak popsané nedostatky prvoinstančního správního orgánu nenapravila, naopak se s nimi plně ztotožnila. Za takové situace pak soudu nezbylo, než konstatovat, že z rozhodnutí správních orgánů není vůbec zřejmé, jakým způsobem byl hodnocen dopad rozhodnutí do žalobcova soukromého a rodinného života ve světle většiny výše uvedených kritérií. I tato žalobní námitka byla proto důvodná, neboť závěry správních orgánů týkající se přiměřenosti dopadu rozhodnutí jsou nedostatečné a ve vztahu k některým parametrům absentují zcela.

Vzhledem k uvedenému soud napadené rozhodnutí zrušil pro vady řízení [§ 78 odst. 1 s. ř. s.] a současně vyslovil, že věc se vrací žalované k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Správní orgán je v dalším řízení vázán právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). Úkolem správních orgánů bude především úplně zjistit skutkový stav stran žalobcovy trestní zachovalosti, na základě čehož pak bude nezbytné rovněž doplnit správní spis. Se stejnou pečlivostí pak správní orgány posoudí a odůvodní přiměřenost dopadu (případného) rozhodnutí ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců.

[V] Náklady řízení

Žalobce, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. proti žalovanému správnímu orgánu, který ve věci úspěch neměl, právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem ve výši **16.342,- Kč**, skládající se ze zaplaceného soudního poplatku za žalobu ve výši 3.000,- Kč a za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě ve výši 1.000,- Kč a dále z odměny advokáta za tři úkony právní služby v plné výši, tj. po 3.100,- Kč/úkon, a z náhrady hotových výdajů za tři úkony právní služby po 300,- Kč/úkon podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d) a g), a § 13 odst. 1 a 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „advokátní tarif“). Za úkony právní služby oceněné plnou výší se považují převzetí a příprava zastoupení, žaloba a účast na jednání soudu dne 22. 7. 2015. Odměna advokáta a náhrada advokáta byly navýšeny o částku 2.142,- Kč odpovídající dani, kterou je advokát povinen z odměny a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Ke splnění povinnosti nahradit náklady řízení bylo žalované určeno platební místo podle § 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. a stanovena pariční lhůta podle § 160 odst. 1 část věty za středníkem o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. (s přihlédnutím k možnostem žalovaného tuto platbu realizovat).

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu,

se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 22. července 2015

JUDr. PhDr. Petr Kuchynka, Ph.D.,
v.r.

předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Helena Kovářiková